

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(Υπόθεση Αρ. 25/2021)

10 Ιουνίου 2021

[Α. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ – ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΔΔ]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 19, 21, 30 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ
ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΤΑ ΑΡΘΡΑ 2 ΚΑΙ 6 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ
ΕΝΩΣΗ

ΤΑ ΑΡΘΡΑ 6, 10, 11 ΚΑΙ 13 ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ
ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΑΡΘΡΟ 47 ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΓΙΑ
ΑΛΛΑ ΣΥΝΑΦΗ ΘΕΜΑΤΑ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 2017 (104(Ι)/2017)

«ΚΙΣΑ – ΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΙΣΟΤΗΤΑ, ΣΤΗΡΙΞΗ, ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΜΟ»

Αιτήτριας

-και-

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ
ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ, ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ, ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ,
ΕΝΩΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Καθ' ων η αίτηση.

Ν. Χαραλαμπίδου (κα), Κ. Χαρίτου (κα) και Ρ. Αλεξίου (κα)
ασκούμενη δικηγόρος, για την αιτήτρια.

Θ. Πιπερή (κα), εκ μέρους του Γενικού Εισαγγελέα της
Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

Α. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ-ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΔΔ: Προσβάλλεται με την παρούσα προσφυγή, η απόφαση των καθ' ων η αίτηση ημερομηνίας 7/2/2021, με την οποία απερρίφθη η ιεραρχική προσφυγή της αιτήτριας εναντίον της απόφασης του Εφόρου Σωματείων, όπως συμπεριλάβει την αιτήτρια στο κατάλογο των διαγραφέντων από το Μητρώο Σωματείων και Ιδρυμάτων, μετά από δεύτερη γνωστοποίηση ημερομηνίας 4/12/2020.

Ζητείται επίσης δήλωση του Δικαστηρίου, ότι ο κατάλογος και/ή η συμπερίληψη της αιτήτριας στον κατάλογο Σωματείων και Ιδρυμάτων που έχουν διαγραφεί από το Μητρώο Σωματείων και Ιδρυμάτων, μετά από δεύτερη γνωστοποίηση ημερομηνίας 14/12/2020, είναι άκυρα και παράνομα.

Η αιτήτρια ενεγράφη ως σωματείο με βάση τον περί Σωματείων και Ιδρυμάτων Νόμο του 1972, ο οποίος στη συνέχεια καταργήθηκε με τον περί Σωματείων και Ιδρυμάτων και για Άλλα Συναφή Θέματα Νόμο του 2017, Ν.104(Ι)/2017, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ από τις 14/7/2017. Ο Έφορος Σωματείων και Ιδρυμάτων, σε επιστολή του προς την αιτήτρια ημερομηνίας 15/12/2017, την πληροφόρησε για τις αλλαγές που επήλθαν στον σχετικό Νόμο και υπέδειξε ότι θα

έπρεπε να ελεγχθεί το καταστατικό της αιτήτριας, έτσι ώστε αυτό να συνάδει πλήρως με τις διατάξεις του νέου Νόμου. Το τροποποιημένο καταστατικό, θα έπρεπε να υποβληθεί στον Έφορο Σωματείων το αργότερο μέχρι τις 13/7/2018. Η προθεσμία συμμόρφωσης παρατάθηκε μέχρι τις 30/6/2019, με τον περί Σωματείων και Άλλων Ιδρυμάτων και για Άλλη Συναφή Θέματα (Τροποποιητικό) Νόμο του 2018 (Ν.76(Ι)/2018) και ακολούθως μέχρι τις 31/12/2019, με τον περί Σωματείων και Ιδρυμάτων και για Άλλα Συναφή Θέματα (Τροποποιητικό) Νόμο του 2019 (Ν.84(Ι)/2019).

Η αιτήτρια με σχετική επιστολή ημερομηνίας 14/5/2018, ενημέρωσε τον Έφορο Σωματείων, ότι η τελευταία Γενική Συνέλευση της πραγματοποιήθηκε στις 18/6/2017 και με αυτή εξελέγη νέο διοικητικό συμβούλιο με διετή θητεία. Ακολούθησε στις 27/8/2020 γνωστοποίηση σε δύο εφημερίδες και στην επίσημη ιστοσελίδα του Υπουργείου Εσωτερικών, ανακοίνωση για την πρόθεση των Εφόρων Εγγραφής Σωματείων και Ιδρυμάτων να ξεκινήσουν διαδικασία διάλυσης των σωματείων, ιδρυμάτων που περιλαμβάνονταν σε σχετικό Πίνακα, μεταξύ αυτών και της αιτήτριας. Ενημερώθηκαν επίσης οι επηρεαζόμενοι για τη δυνατότητα υποβολής αιτήματος ακύρωσης της συμπερίληψης τους στο Πίνακα, υποβάλλοντας όλα τα σχετικά στοιχεία εντός δύο

μηνών, μετά την παρέλευση των οποίων, οι Έφοροι θα δημοσίευαν δεύτερη γνωστοποίηση με τον τελικό πίνακα των διαλυθέντων σωματείων, ιδρυμάτων και πρώην λεσχών.

Στις 26/10/2020, ο Έφορος Σωματείων και Ιδρυμάτων Λευκωσίας, έλαβε μέσω τηλεομοιοτύπου επιστολή από την Πρόεδρο του διοικητικού συμβουλίου της αιτήτριας, με την οποία υποβάλλετο αίτημα ακύρωσης συμπερίληψης της αιτήτριας στον κατάλογο που δημοσιεύθηκε στις 27/8/2020 και στις 25/11/2020 και ακολούθησε συμπληρωματική επιστολή από την αιτήτρια.

Στις 27/11/2020, ο Έφορος Σωματείων μέσω επιστολής ενημέρωσε την αιτήτρια ότι η επωνυμία του σωματείου θα περιληφθεί στο νέο κατάλογο και ότι θα προχωρήσει η διαδικασία διαγραφής του σωματείου. Ακολούθησε δημοσίευση στις 14/12/2020 του τελικού καταλόγου των υπό διάλυση σωματείων, στον οποίο περιλήφθηκε και η αιτήτρια.

Εναντίον της πιο πάνω απόφασης, η αιτήτρια υπέβαλε στις 17/10/2020 ιεραρχική προσφυγή, η οποία εξετάστηκε από τον Γενικό Έφορο Σωματείων και Ιδρυμάτων, ο οποίος αποφάσισε την απόρριψη της και η αιτήτρια ενημερώθηκε με σχετική επιστολή ημερομηνίας 7/1/2020.

Η ευπαιδευτη συνήγορος για τους καθ' ων η αίτηση, εγείρει στην Ένσταση της και αναπτύσσει στη γραπτή της αγόρευση, δύο προδικαστικά ζητήματα. Ότι η αιτήτρια δεν μπορεί να προωθήσει την παρούσα προσφυγή, καθότι δεν έχει θεμελιώσει δεόντως τη νομική της εκπροσώπηση και/ή το έννομο της συμφέρον. Ειδικότερα, ότι το πιο πρόσφατο εκλεγμένο διοικητικό συμβούλιο της αιτήτριας, αναδείχθηκε στις 18/6/2017 για θητεία, η οποία έχει εκπνεύσει προ πολλού και τίθεται αμφισβήτηση σε σχέση με το έγκυρο της νομικής της εκπροσώπησης.

Επίσης, ότι η αιτήτρια δεν δύναται να προωθήσει τη παρούσα προσφυγή παρά μόνο έναντι της πρώτης προτασσομένης στο δικόγραφο πράξης και εν πάση περιπτώσει, τα δύο πρόσθετα αιτήματα θεραπείας στο δικόγραφο, δεν αποτελούν πλέον αυτοτελείς διοικητικές πράξεις, αφού έχουν ενσωματωθεί στην απόφαση επί της ιεραρχικής προσφυγής.

Στα πιο πάνω, οι ευπαιδευτες συνήγοροι για την αιτήτρια αντιτείνουν ότι, η αιτήτρια εκπροσωπείται βάσει της διαρκούς εξουσιοδότησης και απόφασης του διοικητικού συμβουλίου κατά τη διάρκεια έγκυρης θητείας του, από το ίδιο δικηγορικό γραφείο, το οποίο εκπροσωπεί την αιτήτρια σε όλες τις υποθέσεις της. Έχει

δε αναγνωριστεί η εκπροσώπηση της αιτήτριας σε επίπεδο ιεραρχικής προσφυγής, κάτι το οποίο υποστηρίζεται και από το ίδιο το άρθρο 47 του σχετικού Νόμου και είναι αντιφατικό να μην αναγνωρίζεται σε επίπεδο δικαστικής προστασίας.

Εν προκειμένω, συνεχίζουν, η αιτήτρια δεν έχει απωλέσει τη νομική της υπόσταση και προσωπικότητα, εφόσον βρίσκεται “*υπό διάλυση*” και δεν έχει ακόμα διαλυθεί. Το αντικείμενο δε της δικαστικής διαδικασίας, αφορά στην διαγραφή της αιτήτριας από το Μητρώο Σωματείων και της συνεπακόλουθης διαδικασίας διάλυσης της. Νομιμοποιείται δε η αιτήτρια να αμφισβητήσει την δραστικότερη και αυστηρότερη αυτή κύρωση.

Εν πάση δε περιπτώσει, πρόκειται για θέμα που δεν αφορά τον Έφορο και μόνο αν αμφισβητηθεί από μέλος της αιτήτριας, τότε αρμοδιότητα θα έχει το Επαρχιακό Δικαστήριο. Πέραν αυτού, ο ίδιος ο σχετικός Νόμος στο άρθρο 56, αναγνωρίζει τη νόμιμη συγκρότηση των σωματείων που τελούν υπό διάλυση.

Σε σχέση με την άλλη προδικαστική ένσταση, είναι η θέση της αιτήτριας ότι, εν προκειμένω υφίστανται δύο εκτελεστές αυτοτελείς πράξεις με άμεσα αποτελέσματα, ήτοι ένας δημοσιευμένος κατάλογος υπό διάλυση σωματείων, όπου περιλήφθηκε η αιτήτρια

και μια απόφαση επί ιεραρχικής προσφυγής που τον ακολούθησε. Πρόκειται για συναφείς πράξεις η συμπροσβολή των οποίων καθίσταται αναγκαία.

Επί της ουσίας προβάλλεται από τις ευπαιδευτες συνηγόρους για την αιτήτρια, με παραπομπή σε νομολογία του ΕΔΔΑ, ότι η επίδικη επέμβαση, ήτοι η διαγραφή της αιτήτριας από το Μητρώο Σωματείων και οι προβλεπόμενες στο σχετικό Νόμο συνέπειες, προβλέπονται στο άρθρο 56 του περί Σωματείων και Ιδρυμάτων και για Άλλα Συναφή Θέματα Νόμο του 2017, ως αυτός τροποποιήθηκε με τον Τροποποιητικό Νόμο, 118(I)/2020. Ωστόσο η εν λόγω διάταξη, δεν περιορίζει το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και του συνεταυρίζεσθαι στη βάση νόμιμου λόγου και δεν είναι αρκούντως σαφής σε σχέση με το πότε και υπό ποιές συνθήκες επέρχεται η επέμβαση στα δικαιώματα των επηρεαζομένων υπό διάλυση σωματείων στον τελικό κατάλογο. Συνιστά δε πλήρη περιορισμό των πιο πάνω δικαιωμάτων.

Συναφώς, η διάλυση της αιτήτριας δεν προβλεπόταν από νόμο ο οποίος να ικανοποιεί τα πρότυπα της ΕΣΔΑ και κατ' επέκταση του Συντάγματος και άρα το άρθρο 56 του σχετικού Νόμου είναι αντισυνταγματικό, καθότι δεν καταδεικνύει με σαφήνεια το εύρος της διακριτικής ευχέρειας των καθ' ων η αίτηση και επιτρέπει

υπέρμετρη εξουσία. Δεν ήταν δε προβλέψιμες οι συνέπειες της εφαρμογής του και δεν ήταν σαφές το σχετικό δίκαιο. Πρόσθετα κατά την αιτήτρια, η επέμβαση δεν εξυπηρετούσε ένα νόμιμο σκοπό και δεν ήταν αναγκαία σε μια δημοκρατική κοινωνία, αφού δεν συνδέθηκε με κάποιο σκοπό απειλής προς τη δημόσια τάξη και το δημόσιο συμφέρον.

Όπως υποδεικνύεται από την αιτήτρια, στη περίπτωση της, η διάλυση δεν ήταν αναγκαία για την επίτευξη ενός νόμιμου σκοπού και κατά το ΕΔΔΑ, δεν θα ήταν αναγκαία ακόμα και αν είχε υποστηριχθεί ότι συνιστούσε απειλή στη δημόσια τάξη, παρά μόνο αν υφίσταντο επαρκή στοιχεία προς αυτή τη κατεύθυνση και αν κανένα άλλο μέτρο δεν θα μπορούσε να επιβληθεί προς εκπλήρωση των σκοπών του.

Προβάλλεται επίσης ότι, δια των ενεργειών της διοίκησης προσβάλλεται και το δικαίωμα ελευθερίας και έκφρασης της αιτήτριας, κατά παράβαση του άρθρου 11, σε συνδυασμό με το άρθρο 10 της ΕΣΔΑ, λόγω στοχοποίησης της αιτήτριας για τις απόψεις της σχετικά με τη μετανάστευση και το άσυλο. Πρόσθετα, ότι παραβιάζεται η αρχή της ίσης μεταχείρισης, της αναλογικότητας καθώς και ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις

στερούνται σαφούς αιτιολογίας και ότι διαπνέονται από έλλειψη αμεροληψίας.

Στα πιο πάνω, η ευπαιδευτη συνήγορος για τους καθ' ων η αίτηση αντιτείνει ότι, το επίδικο ζήτημα εν προκειμένω είναι η συμπερίληψη της αιτήτριας στον κατάλογο των υπό διάλυση σωματείων και όχι η διάλυση του σωματείου, η οποία μπορεί να επέλθει μόνο με απόφαση του αρμόδιου Επαρχιακού Δικαστηρίου. Σημειώνει δε ότι, τα όσα η αιτήτρια αναφέρει σε σχέση με το δικαίωμα στο συνερχέσθαι, που αφορά στην άτυπη συνάθροιση προσώπων, είναι άσχετα με το επίδικο ζήτημα. Αναφορικά με το δικαίωμα στο συνεταιρίζεσθαι, η συνήγορος των καθ' ων η αίτηση προβαίνει σε μια ιστορική αναδρομή των γεγονότων που προηγήθηκαν της θέσπισης της επίδικης Νομοθεσίας, που στόχευαν στον εκσυγχρονισμό του πλαισίου δράσης των ΜΚΟ (Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων) για να ενισχυθεί κυρίως η διαφάνεια και λογοδοσία στη δράση τους, ως υποχρέωση της Κυπριακής Δημοκρατίας μετά από σχετικές αξιολογήσεις διεθνών οργανισμών καθώς και της έκθεσης Moneyval του Συμβουλίου της Ευρώπης, η οποία χαρακτήρισε την Κύπρο ως γεωγραφική περιοχή υψηλού κινδύνου, αφού γειτνιάζει σε περιοχές που δρα η τρομοκρατία και δέχεται πρόσφυγες από τις χώρες αυτές.

Γίνεται επίσης παραπομπή από τη συνήγορο των καθ' όν η αίτηση, σε νομολογία των Ευρωπαϊκών Δικαστηρίων, για να ισχυρισθεί ότι αποδίδεται από αυτά νέα διάσταση και βαρύνουσα σημασία στα μέτρα κατά της διαφθοράς που οφείλουν να λαμβάνουν τα κράτη μέλη. Καταλήγει δε, ότι οι διατάξεις του άρθρου 56 του σχετικού Νόμου είναι πλήρως εναρμονισμένες με το Άρθρο 21 του Συντάγματος. Με την επίδικη Νομοθεσία, συνεχίζει, τέθηκε το τυπικό κριτήριο της αναδιαμόρφωσης των καταστατικών των ήδη εγγεγραμμένων σωματείων, ώστε να ενισχύσουν τη διαφάνεια και τη λογοδοσία κατά τη λειτουργία τους και δεν υπήρχε κανένα περιθώριο άσκησης διακριτικής ευχέρειας από μέρους της διοίκησης σε σχέση με την εφαρμογή των μεταβατικών διατάξεων του σχετικού Νόμου.

Συναφώς οι ρυθμίσεις των επίδικων άρθρων 55 και 57 του σχετικού νόμου, εμπίπτουν πλήρως στην επιταγή του συντακτικού νομοθέτη να ρυθμίσει το ζήτημα, κατά τρόπο αναγκαίο σε μια δημοκρατική κοινωνία, συμβατό με τη δημόσια τάξη και τα δικαιώματα τρίτων, λαμβανομένου υπόψη ότι αυτό που ζητήθηκε από τις εγγεγραμμένες στα μητρώα ΜΚΟ, ήταν να τροποποιήσουν τα καταστατικά τους ώστε να περιλαμβάνουν ρήτρες προς ενίσχυση της διαφανούς λειτουργίας τους και της λογοδοσίας, στοχεύοντας κυρίως στη λήψη μέτρων πρόληψης της διαφθοράς. Προς τούτο

δε, δόθηκε χρονική περίοδος τριών ετών με ανακοινώσεις, επιστολές κλπ., η δε αιτήτρια παρέλειψε να συμμορφωθεί, με τις επακόλουθες συνέπειες.

Σε σχέση με τον ισχυρισμό της αιτήτριας περί παραβίασης του δικαιώματος στη ελευθερία έκφρασης, κατά τους καθ' ων η αίτηση, πρόκειται περί γενικού και αόριστου προβαλλόμενου λόγου ακύρωσης, με ελλιπή θεμελίωση με κανένα περιθώριο επιτυχίας. Οι καθ' ων η αίτηση, απορρίπτουν επίσης τον ισχυρισμό της αιτήτριας περί άνισης μεταχείρισης, εισηγούμενοι ότι σε κανένα σωματείο δεν επιδείχθηκε προνομιακή μεταχείριση. Εν πάση δε περίπτωση, δεν έχει προσφερθεί οποιαδήποτε μαρτυρία από την αιτήτρια προς θεμελίωση του ισχυρισμού της. Πρόσθετα, κατά τους καθ' ων η αίτηση, η αιτήτρια δεν μπορεί να αξιώσει μεταχείριση αντίθετα με τις διατάξεις του Νόμου.

Όπως υποδεικνύεται, οι περιπτώσεις στις οποίες αναφέρεται η αιτήτρια, είναι ανόμιες με την περίπτωση της, αφού αυτά τα σωματεία είχαν υποβάλει τροποποιημένα καταστατικά, που είναι το ζητούμενο και όχι κατάθεση ελεγμένων λογαριασμών στους οικείους Εφόρους. Τέλος, η συνήγορος των καθ' ων η αίτηση υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλήρως αιτιολογημένη και προϊόν διενέργειας πλήρους και επαρκούς

έρευνας, ενώ καμία πλάνη δεν έχει εμφιλοχωρήσει στη κρίση της διοίκησης.

Έχω μελετήσει τις ικανές αγορεύσεις και την επιχειρηματολογία των ευπαιδευτών συνηγόρων και των δύο πλευρών.

Εξετάζοντας τα προδικαστικά ζητήματα που εγείρονται από τους καθ' ων η αίτηση, έχω ανατρέξει στην απόφαση του Γενικού Εφόρου Σωματείων και Ιδρυμάτων, με την οποία απορρίφθηκε η ιεραρχική προσφυγή που η αιτήτρια υπέβαλε εναντίον των αποφάσεων του Εφόρου Σωματείων με ημερομηνίες 27/11/2020 και 14/12/2020 αντίστοιχα και η οποία περιλαμβάνεται στην Ένσταση των καθ' ων η αίτηση, ως Παράρτημα 10.

Στην πιο πάνω απόφαση, γίνεται αναφορά στη λήξη της θητείας του τελευταίου διοικητικού συμβουλίου του σωματείου τον Ιούνιο του 2019 και ότι έκτοτε δεν έγινε νέα εκλογική συνέλευση και σημειώνεται ότι *“θα μπορούσε η ιεραρχική προσφυγή να μην εξεταστεί επί της ουσίας της. Παρά ταύτα, για σκοπούς πληρότητας και καλής πίστης εξετάστηκαν όλοι οι επιμέρους λόγοι της προσφυγής”*.

Συνεπώς, όπως πολύ ορθά υποδεικνύεται από τις ευπαίδευτες συνήγορους για την αιτήτρια, έχει αναγνωριστεί η παρούσα εκπροσώπηση της αιτήτριας σε επίπεδο ιεραρχικής προσφυγής και αποτελεί αντιφατική θέση των καθ' ων η αίτηση να μην αναγνωρίζεται σε επίπεδο δικαστικής προστασίας. Η ιεραρχική προσφυγή της αιτήτριας, υπό τη συγκεκριμένη εκπροσώπηση, εξετάστηκε στην ουσία της και απερρίφθη για λόγους συγκεκριμένους, στους οποίους δεν περιλαμβάνεται το απαράδεκτο της υποβολής της ιεραρχικής προσφυγής. Επομένως, δεν θα μπορούσε η οποιαδήποτε κρίση του διοικητικού οργάνου επί της ουσίας της ιεραρχικής προσφυγής, να παραμένει χωρίς τη δυνατότητα άσκησης αναθεωρητικού δικαστικού ελέγχου.

Συναφώς η αιτήτρια άσκησε την ιεραρχική της προσφυγή κατ' εφαρμογή των προνοιών του άρθρου 47 του σχετικού Νόμου (Ν.104(Ι)/2017), η οποία εξετάστηκε από τον Γενικό Έφορο σύμφωνα με τα προνοούμενα στο εδάφιο (3) του υπό αναφορά άρθρου, το οποίο διαλαμβάνει ότι:

«Ο Γενικός Έφορος ή ο Υπουργός, ανάλογα με την περίπτωση, εξετάζει την ιεραρχική προσφυγή και, αφού ακούσει τον προσφεύγοντα ή δώσει σ' αυτόν την ευκαιρία να υποστηρίξει γραπτώς τους λόγους στους οποίους στηρίζεται η προσφυγή, αποφασίζει, σύμφωνα με τις διατάξεις του εδαφίου (4), το αργότερο εντός προθεσμίας ενενήντα (90) ημερών από την ημερομηνία υποβολής της και διαβιβάζει την απόφασή του στον προσφεύγοντα».

Έχει δε έννομο συμφέρον η αιτήτρια να προσβάλει την επίδικη απόφαση, έτσι ώστε να ελεγχθεί η νομιμότητα της διοικητικής ενέργειας.

Σε σχέση με την προδικαστική ένσταση συμπροσβολής στο ίδιο δικόγραφο περισσότερων διοικητικών αποφάσεων, θεωρώ ότι οι πράξεις που προσβάλλονται είναι συναφείς και είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης η εξέταση τους στα πλαίσια της παρούσας προσφυγής. Κατά συνέπεια η υπόθεση θα εξεταστεί στην ουσία της.

Το άρθρο 56 του περί Σωματείων και Ιδρυμάτων και για Άλλα Συναφή Θέματα Νόμου του 2017 (Ν.104(Ι)/2017), ως αυτό διαμορφώθηκε με τον Τροποποιητικό Νόμο, 118(Ι)/2020, διαλαμβάνει τα ακόλουθα:

*«56.-(1) Σωματεία, ιδρύματα και λέσχες που ιδρύθηκαν και ενεγράφησαν με βάση τους καταργηθέντες με τον παρόντα Νόμο Νόμους, θεωρείται ότι εγκρίθηκαν με βάση τις διατάξεις του παρόντος Νόμου, **υοουμένου ότι θα προβούν στις αναγκαίες αναπροσαρμογές και τροποποιήσεις του καταστατικού τους στην προβλεπόμενη στο εδάφιο (3) του άρθρου 55 προθεσμία:***

Νοείται ότι, ανεξαρτήτως των διατάξεων των άρθρων 24 και 41, ο Έφορος, εντός δεκαπέντε (15) ημερών από την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του περί Σωματείων και Ιδρυμάτων και για Άλλα Συναφή Θέματα (Τροποποιητικού) Νόμου 2020, γνωστοποιεί την πρόθεσή του για έναρξη διαδικασίας διάλυσης αναφορικά με καθορισμένα σε σχετική γνωστοποίηση σωματεία, ιδρύματα και λέσχες, η οποία δημοσιεύεται σε δύο ημερήσιες εφημερίδες και αναρτάται στην επίσημη ιστοσελίδα του Υπουργείου Εσωτερικών και η ημερομηνία της δημοσίευσης ή της

ανάρτησης θεωρείται ότι είναι η ημερομηνία επίδοσης γνωστοποίησης έναρξης διαδικασίας διάλυσης προς το ασκούν τη διοίκηση του σωματείου, ιδρύματος ή λέσχης όργανο, ανάλογα με την περίπτωση:

Νοείται περαιτέρω ότι, η γνωστοποίηση της πρόθεσης διάλυσης περιλαμβάνει σε αναλυτικούς πίνακες τον αριθμό εγγραφής, την επωνυμία και την έδρα του σωματείου, του ιδρύματος ή της λέσχης, ανάλογα με την περίπτωση, λαμβάνεται δε μέριμνα, ώστε αυτή να διενεργείται ταυτόχρονα για όλα τα σωματεία, ιδρύματα και λέσχες:

Νοείται έτι περαιτέρω ότι, τα σωματεία, τα ιδρύματα ή οι λέσχες που περιλαμβάνονται στην ως άνω γνωστοποίηση δύναται εντός δύο (2) μηνών από τη δημοσίευση της γνωστοποίησης να υποβάλουν αίτημα ακύρωσης της συμπερίληψής τους στους πίνακες της γνωστοποίησης, υποβάλλοντας όλα τα σχετικά προς υποστήριξη του αιτήματός τους στοιχεία στον Έφορο, μετά δε την παρέλευση της περιόδου των δύο (2) μηνών ο Έφορος δημοσιεύει νέα γνωστοποίηση, στην οποία προ-σαρτώνται οι τελικοί πίνακες με τις επωνυμίες των υπό διάλυση σωματείων, ιδρυμάτων και λεσχών που δεν έχουν μεριμνήσει να υποβάλουν θεμελιωμένο αίτημα ακύρωσης της συμπερίληψής τους στη γνωστοποίηση.

(2) Τηρουμένων των διατάξεων των εδαφίων (1) και (3), λέσχες που ενεγράφησαν με βάση τον καταργηθέντα με τον παρόντα Νόμο περί Λεσχών Νόμο, όπως έχει τροποποιηθεί, δύναται να διατηρήσουν στην επωνυμία τους τη λέξη «Λέσχη» και μετά τη λήξη της περιόδου που καθορίζεται στο εδάφιο (1).

(3) Τηρουμένων των διατάξεων του εδαφίου (1) και μετά τη δημοσίευση της δεύτερης γνωστοποίησης η οποία καθορίζεται στις διατάξεις αυτού, ο Έφορος διαγράφει αυτοδικαίως από το Μητρώο τα σωματεία, τα ιδρύματα και τις λέσχες που καθορίζονται στην εν λόγω γνωστοποίηση και μεριμνά για τη συνέχιση και ολοκλήρωση της διαδικασίας διάλυσης ενώπιου δικαστηρίου:

Νοείται ότι, τα διαγραφέντα από το Μητρώο σωματεία, ιδρύματα και λέσχες, τα οποία τελούν υπό καθεστώς διάλυσης, όπως καθορίζεται στις διατάξεις των άρθρων 25 και 42, επί ποιή ακυρότητας των αποφάσεών τους απολλύουν το δικαίωμα άσκησης κάθε δραστηριότητας που αναφέρεται στο καταστατικό τους, περιλαμβανομένου του δικαιώματος του συμβάλλεσθαι και της αποξένωσης οιασδήποτε περιουσίας, με εξαίρεση τις δραστηριότητες που σχετίζονται με την εκκαθάρισή τους, ενώ τα διοικητικά τους συμβούλια οφείλουν να ενημερώνουν κάθε τρίτον ενδιαφερόμενο ή/και συμβαλλόμενο για την υπό εξέλιξη διαδικασία διάλυσης:

Νοείται περαιτέρω ότι, για τους σκοπούς της διάλυσης σωματείου, ιδρύματος ή λέσχης, τηρούνται όλες οι διατάξεις του παρόντος Νόμου, περιλαμβανομένης της διαδικασίας εκκαθάρισης».

(Η έμφαση προστέθηκε).

Σύμφωνα με τις μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 55 (3) του σχετικού Νόμου:

«Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες με βάση τις διατάξεις του παρόντος Νόμου απαιτείται για σκοπούς συμμόρφωσης όπως υφιστάμενα σωματεία, ιδρύματα ή λέσχες υποβάλουν οποιοσδήποτε τροποποιήσεις του καταστατικού τους ή προβούν σε οποιαδήποτε άλλη ενέργεια, παρέχεται προς τούτο προθεσμία μέχρι την 31^η Δεκεμβρίου 2019».

(Η έμφαση προστέθηκε).

Η γνωστοποίηση της πρόθεσης διάλυσης όσων σωματείων δεν είχαν υποβάλει τα απαιτούμενα στοιχεία, μεταξύ αυτών και η αιτήτρια, έγινε στις 27/8/2020 και άρα μέχρι τις 27/10/2020 τα σωματεία είχαν τη δυνατότητα υποβολής θεμελιωμένου αιτήματος ακύρωσης της συμπερίληψης τους στους πίνακες της γνωστοποίησης, υποβάλλοντας όλα τα σχετικά προς υποστήριξη του αιτήματος, όπως προνοείται στις διατάξεις του άρθρου 56 (1) (ανωτέρω) ο οποίος τέθηκε σε ισχύ από τις 17/8/2020.

Κατά την αιτήτρια, οι πιο πάνω πρόνοιες της Νομοθεσίας παραβιάζουν το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και συνετερίζεσθαι κατά το Άρθρο 21 του Συντάγματος και το Άρθρο 11 της ΕΣΔΑ.

Είναι νομολογημένο ότι κάθε νόμος θεωρείται συνταγματικός μέχρι να αποφασιστεί το αντίθετο πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας. Οι αρχές που διέπουν το δικαστικό έλεγχο της συνταγματικότητας των νόμων, συνοψίστηκαν στη **Lapertas Fisheries Ltd v. Αστυνομίας (2002) 2 A.A.Δ. 335**. Το βάρος απόδειξης ότι πρόνοια νόμου είναι αντισυνταγματική το φέρει ο διάδικος που εγείρει τέτοιο ισχυρισμό (βλ. **Νικολάου v. Βασιλείου (1999) 1 A.A.Δ. 1566**, **Κυπριανού κ.ά. v. Δημοκρατίας (2003) 3 A.A.Δ. 8**). Στη **Μαυρογένης v. Βουλής κ.ά. (Αρ. 3) (1996) 1 A.A.Δ. 315**, αναφέρθηκαν τα εξής:- (σελ. 339-340) σε σχέση με τον έλεγχο της συνταγματικότητας νόμων:

«Η μεθοδολογία ελέγχου της συνταγματικότητας νόμου, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, σύγκειται στην αντιπαραβολή των κρίσιμων διατάξεων του νόμου με τις σχετικές διατάξεις του Συντάγματος. Η έρευνα αποβλέπει στη διαπίστωση κατά πόσο οι διατάξεις του νόμου συγκρούονται με το Σύνταγμα ή συνάδουν με αυτό. Το Δικαστήριο δεν υπεισέρχεται και δεν εξετάζει τη σκοπιμότητα ή τη σοφία του νομοθετήματος. Ο συνταγματικός έλεγχος περιορίζεται στη διαπίστωση συγκρούσεων ή αντιθέσεων προς το Σύνταγμα (βλ., μεταξύ άλλων, **The Board for Registration of Architects & Civil Engineers v. Christodoulos Kyriakides, (1966) 3 C.L.R. 640**. **The Improvement Board of Eylenja v. Andreas Constantinou (1967) 1 C.L.R. 167**. **PIK v. Καραγιώργη και Άλλων (1991) 3 A.A.Δ. 159**. **Πρόεδρος Δημοκρατίας v. Βουλής Αντιπρ. (1991) 3 A.A.Δ. 252**)»

Είναι επίσης νομολογημένο ότι το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι δύναται να τεθεί σε περιορισμούς δια νόμου για τη διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος.

Συναφώς στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στη **Σιηττής v. Κυπριακής Δημοκρατίας, υπόθεση αρ. 11/2010, ημερομηνίας 8/2/2012**, που αφορούσε την απαγόρευση εισόδου οπαδών ποδοσφαιρικών ομάδων στο στάδιο ΓΣΠ, στην οποία τέθηκε ζήτημα επέμβασης στο συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα του συνέρχεσθαι και του συνεταιριζέσθαι, αναφέρθηκαν τα ακόλουθα:

*«Το δικαίωμα της ελεύθερης συγκέντρωσης και του ελεύθερου συνεταιριζέσθαι προστατεύεται επίσης από το άρθρο 11 της ΕΣΔΑ. Η προστασία ωστόσο τέτοιου δικαιώματος στον πυρήνα του και η απόλαυση του από όλους, προϋποθέτει τη διαφύλαξη και την τήρηση της δημόσιας τάξης, προκειμένου να αποτρέπεται η παράνομη συνάθροιση και η οχλαγωγία. Γι' αυτό το δικαίωμα του συνέρχεσθαι δύναται να τεθεί σε περιορισμούς δια νόμου, όπως εξάλλου κάθε ατομικό δικαίωμα για συγκεκριμένους λόγους. (Βλ. σχετικά **Παύλου v. Δημοκρατίας (2009) 3 ΑΑΔ 584**). Μεταξύ των λόγων δημοσίου συμφέροντος που σύμφωνα με την παρ.3 του άρθρου 21 μπορούν να περιορίσουν την άσκηση τέτοιου δικαιώματος περιλαμβάνεται η δημόσια τάξη, η δημόσια ασφάλεια και η συνταγματική τάξη».*

Επίσης στην απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Papouis Dairies Limited και Κυπριακής Δημοκρατίας, υπόθεση αρ. 2020/2012, ημερομηνίας 12/6/2015**, στην οποία είχε προβληθεί ισχυρισμός ότι το δικαίωμα σύστασης μιας εταιρείας και η ελεύθερη επιλογή της επωνυμίας της που προβλέπεται στο Άρθρο 21 του Συντάγματος, υπόκειται μόνο στους περιορισμούς του περί Εταιρειών Νόμου, αποφασίστηκαν τα ακόλουθα σχετικά:

«Πέραν τούτου, οι συνταγματικές διατάξεις που αναφέρθηκαν θέτουν την άσκηση των αντίστοιχων δικαιωμάτων κάτω από την προϋπόθεση της τήρησης της σχετικής νομοθεσίας που διέπει την ίδρυση και τη νομική προσωπικότητα των εταιρειών, αλλά και των περιορισμών που επιβάλλονται κατά την άσκηση οποιουδήποτε

επαγγέλματος, για τη διασφάλιση, μεταξύ άλλων και των συνταγματικών και κατά συνέπεια και περιουσιακών δικαιωμάτων τρίτων προσώπων καθώς και του δημοσίου συμφέροντος. Σχετική επί του θέματος είναι η **Χαραλάμπους κ.ά. ν. Δημοκρατίας (2009) 3 Α.Α.Δ. 192** στην οποία η Ολομέλεια, εξετάζοντας ισχυρισμό για παραβίαση του Άρθρου 25 του Συντάγματος αποφάνθηκε ότι «Παραβίαση του δικαιώματος διαπιστώνεται να υπάρχει μόνο στις περιπτώσεις όπου τα τεθέντα περιοριστικά όρια άσκησης του δικαιώματος εργασίας, είναι ασυμβίβαστα με την ελευθερία που εγγυάται το Σύνταγμα. Επιβολή ρυθμίσεων που έχουν άμεση σχέση με το κοινωνικό ή οικονομικό περιβάλλον, που κατά καιρούς ισχύει, δεν συνιστά άρνηση του δικαιώματος».

Εν προκειμένω, η αιτήτρια δεν αμφισβητεί ότι η διαγραφή της από το Μητρώο Σωματείων και οι επακόλουθες συνέπειες προβλέπονται στο επίδικο άρθρο 56 του σχετικού Νόμου. Δεν αμφισβητεί επίσης την ύπαρξη της έκθεσης της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Εσωτερικών και των δηλώσεων του Υπουργού Εσωτερικών, για συμμόρφωση με τις παρατηρήσεις της έκθεσης Moneyval (2019) του Συμβουλίου της Ευρώπης για τη Κύπρο, ότι για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας απαιτείται, μεταξύ άλλων, η διερεύνηση ύποπτων συνδιαλλαγών και ο συντονισμός των αρμοδίων εθνικών αρχών μέσω στρατηγικής, οι στόχοι της οποίας περιλαμβάνουν την ανατροπή της κατάχρησης του οικονομικού συστήματος και την καταπολέμηση της εκμετάλλευσης των ΜΚΟ για σκοπούς χρηματοδότησης της τρομοκρατίας.

Εκείνο το οποίο ισχυρίζεται η αιτήτρια, είναι ότι η επίδικη διάταξη δεν περιορίζει τα πιο πάνω συνταγματικά δικαιώματα στη βάση

νόμιμου λόγου και δεν είναι αρκούντως σαφής σε σχέση με τις συνθήκες που επέρχεται η επέμβαση στα υπό διάλυση σωματεία, αφού οι φράσεις που χρησιμοποιούνται στη επίδικη διάταξη, περί υποβολής όλων των σχετικών στοιχείων και θεμελιωμένου αιτήματος ακύρωσης, δεν καθιστούν τις επίδικες διατάξεις προβλέψιμες και σαφές το σχετικό δικαίο. Επίσης, ότι η επέμβαση δεν εξυπηρετούσε ένα νόμιμο σκοπό και δεν ήταν αναγκαία.

Με κάθε σεβασμό δεν θα συμφωνήσω με τη πιο πάνω προσέγγιση.

Σύμφωνα με την επίδικη διάταξη, αυτό που απαιτείτο από τα υφιστάμενα σωματεία, όπως είναι η περίπτωση της αιτήτριας, ήταν να *“προβούν στις αναγκαίες αναπροσαρμογές και τροποποιήσεις του καταστατικού”* τους μέχρι τις 31/12/2019. Όπως δε έχει ήδη αναφερθεί, ο Έφορος είχε πληροφόρησει στο παρελθόν με επιστολή του ημερομηνίας 15/12/2017 την αιτήτρια για τις αλλαγές που επήλθαν στον σχετικό Νόμο και υπέδειξε την ανάγκη για έλεγχο του καταστατικού της αιτήτριας. Σημειώνεται ότι αρχικά η προθεσμία συμμόρφωσης των σωματείων ήταν η 30/6/2019. Με τον Τροποποιητικό Νόμο, 84(Ι)/2019, επεκτάθηκε η μεταβατική περίοδος μέχρι τις 31/12/2019. Η αιτήτρια δεν ισχυρίζεται ότι έχει τηρήσει τις συγκεκριμένες νομικές απαιτήσεις και

διατυπώσεις, αλλά ότι η διαγραφή της δεν ήταν αναλογική, γιατί δεν έχει διαπράξει σοβαρό παράπτωμα.

Οι επίδικες όμως διατάξεις είναι σαφείς, χωρίς να αφήνουν οποιοδήποτε περιθώριο αμφισβήτησης ή άλλης ερμηνείας. Απαιτείτο η υποβολή των αναγκαίων αναπροσαρμογών και τροποποιήσεων του καταστατικού μέχρι μία συγκεκριμένη ημερομηνία, ήτοι μέχρι την 31/12/2019, απαιτήσεις που η αιτήτρια δεν έχει τηρήσει. Ακόμα και μετά τη γνωστοποίηση έναρξης της διαδικασίας διάλυσης, η αιτήτρια είχε τη δυνατότητα εντός δύο μηνών να υποβάλει όλα τα σχετικά και να θεμελιώσει το αίτημα της για ακύρωση της συμπερίληψης της στους πίνακες γνωστοποίησης. Ακόμα και τότε, η αιτήτρια δεν προέβη στις απαιτούμενες αναπροσαρμογές και τροποποιήσεις του καταστατικού της, με αποτέλεσμα να περιληφθεί στη δεύτερη γνωστοποίηση και να διαγραφεί αυτοδικαίως από το Μητρώο των Σωματείων από τον Έφορο.

Έχει ήδη αναφερθεί ότι, σύμφωνα με τη νομολογία, η προστασία του δικαιώματος του συνέχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι και η απόλαυσή του, δύναται να τεθεί σε περιορισμούς δια νόμου, για λόγους δημοσίου συμφέροντος στους οποίους περιλαμβάνεται η δημόσια τάξη, η δημόσια ασφάλεια και η συνταγματική τάξη.

Τα πιο πάνω θεμελιώδη δικαιώματα, δεν μπορούν να εξεταστούν σε απομόνωση από τους σκοπούς που αποβλέπουν να εξυπηρετήσουν ή να διαζευχθούν από το νομικό πλαίσιο μέσα στο οποίο ασκούνται **(βλ. *In re Efthymiou (1987) 1 C.L.R. 329, 333*)**. Όπου τα θεμελιώδη δικαιώματα είναι συνυφασμένα με τη συνταγματική τάξη, αυτά εφαρμόζονται και ασκούνται με τρόπο που να διασφαλίζονται οι παράλληλοι σκοποί του Συντάγματος.

Εν προκειμένω, όπως πολύ ορθά υποδεικνύεται από την ευπαιδευτη συνήγορο για τους καθ' ων η αίτηση, η επίδικη Νομοθεσία αποσκοπούσε στο να καταστούν όλα τα σωματεία νόμιμα και να λειτουργούν με Νόμο, ο οποίος να παρέχει εκέγγυα διαφάνειας και λογοδοσίας. Το κριτήριο που τέθηκε ήταν τυπικό και αφορούσε την αναδιαμόρφωση των καταστατικών των ήδη εγγεγραμμένων σωματείων, ώστε να συνάδουν με τις επιταγές του Νόμου για ενίσχυση της διαφάνειας και της λογοδοσίας.

Συνεπώς υπό αυτό το πρίσμα, θεωρώ ότι η επίδικη διάταξη αποβλέπει στη διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος και της συνταγματικής τάξης και συνεπώς πρόκειται για διάταξη η οποία δεν αντίκειται στο Σύνταγμα.

Αλλά ούτε και η θέση της αιτήτριας ότι με τον επίδικο Νόμο επήλθε η διάλυση του σωματείου, χωρίς απόφαση του Δικαστηρίου, ευσταθεί. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 56 (3), μετά τη διαγραφή του σωματείου από το Μητρώο Σωματείων, ο Έφορος “μεριμνά για τη συνέχιση και ολοκλήρωση της διαδικασίας”. Συνεπώς δεν επέρχεται αυτοδικαίως η διάλυση του σωματείου από τον Έφορο, αλλά απαιτείται δικαστική απόφαση.

Απορριπτέος επίσης είναι και ο ισχυρισμός της αιτήτριας ότι, υφίσταται άνιση μεταχείριση. Έχει νομολογηθεί ότι ο όρος “ίσοι ενώπιον του νόμου” στο Άρθρο 28.1 του Συντάγματος, δεν αναφέρεται σε ακριβή αριθμητική ισότητα, αλλά διασφαλίζει μόνο κατά των αυθαίρετων διαφοροποιήσεων και δεν αποκλείει εύλογες διαφοροποιήσεις, οι οποίες μπορούν να γίνουν λόγω της ιδιάζουσας φύσης των πραγμάτων. (βλ. μεταξύ άλλων *Mikrommatis & the Republic (Minister of Finance & Another)* 2 R.S.C.C. 125, 131, *Panayides v. Republic* (1965) 3 C.L.R. 107, *Republic v. Avakian* (1972) 3 C.L.R. 294 και *Antoniades & Others v. Republic* (1979) 3 C.L.R. 641). Εδώ δεν έχει καταδειχθεί ότι ΜΚΟ που βρίσκονται στην ίδια ή ουσιαστικά την ίδια θέση με την αιτήτρια έχουν τύχει διαφορετικής, πιο ευνοϊκής, μεταχείρισης. Εν πάση δε περιπτώσει, είναι γνωστή η νομολογιακή αρχή “*Ουκ ισότης εν τη παρανομία*” η οποία συνοψίστηκε στα **Πορίσματα**

**Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικράτειας (1929-1959),
σελ. 158.**

Εξίσου απορριπτέοι είναι οι ισχυρισμοί της αιτήτριας που άπτονται της παραβίασης των γενικών αρχών του διοικητικού δικαίου. Από το σύνολο των στοιχείων που έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου, τα οποία υποστηρίζονται και συμπληρώνονται από το περιεχόμενο των διοικητικών φακέλων, διαπιστώνεται επάρκεια στην έρευνα και την αιτιολογία των διοικητικών ενεργειών. Ιδιαίτερη αναφορά γίνεται στο περιεχόμενο των Παραρτημάτων 10 και 11 στην Ένσταση και ειδικότερα στο σχετικό εσωτερικό Σημείωμα και την απόφαση του Γενικού Εφόρου Σωματείων και Ιδρυμάτων, που φέρουν ημερομηνία 5/1/2021, καθώς και στην απάντηση που δόθηκε στην αιτήτρια στις 7/1/2021, ως απόρριψη της ιεραρχικής της προσφυγής.

Συναφώς δεν καταδεικνύεται ούτε νομική και πραγματική πλάνη, αλλά ούτε και το υπόβαθρο επί του οποίου στηρίχθηκε η αιτήτρια, προκειμένου να υποστηρίξει την εισήγηση της για μεροληψία και έλλειψη αντικειμενικότητας εκ μέρους της διοίκησης, στηρίζεται με ικανοποιητική βεβαιότητα και στη βάση ασφαλών συμπερασμάτων.

Είναι γνωστή η νομολογιακή αρχή, ότι ισχυρισμοί περί έλλειψης αμεροληψίας θα πρέπει να αποδεικνύονται και η προβολή τέτοιων ισχυρισμών στην αγόρευση, δεν είναι αρκετοί **(βλ. Παπαδοπούλου v. Κυπριακής Δημοκρατίας (2009) 3 Α.Α.Δ. 526)**.

Εν κατακλείδι, οι προβληθέντες από την αιτήτρια λόγοι ακύρωσης κρίνονται, στην βάση των όσων έχουν λεχθεί ανωτέρω, αβάσιμοι και απορρίπτονται.

Συνεπώς, υπό το φως των ανωτέρω, η προσφυγή απορρίπτεται και οι προσβαλλόμενες αποφάσεις επικυρώνονται.

Επιδικάζονται €1600 έξοδα, υπέρ των καθ' ων η αίτηση και εναντίον της αιτήτριας.

Α. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ – ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΔΔ